

met til udtryk gennem de politisk valgte i de forskellige lande.

Med hensyn til efterlønnen må jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at det ikke var Dansk Folkeparti, der i 1998 ikke troede, at efterlønnen ville komme under pres fra EU. Det var regeringen, der garanterede Folketinget, at efterlønnen ikke ville komme under pres, at efterlønnen ikke ville blive ændret, at vi kunne beholde efterlønsordningen som en dansk ordning med de danske regler, der nu en gang var.

Det var derfor, jeg tror, at det var så overraskende for mange af os. Jeg har da talt med flere folketingsmedlemmer, også tilhængere af euroen, der var dybt overraskede over, at arbejdsministeren forrige fredag pludselig indkalder til det pressemøde, hvor han siger, at nu er der forhandlet med EU-Kommissionen om ændringer.

Så må jeg sige, at jeg ved ikke, om jeg synes, det er rimeligt. Jeg synes da ikke, det er rimeligt. For at tage en anden ordning, nemlig børnechecken. Hvis man ikke bor i Danmark og betaler skat i Danmark, hvorfor skal man så have børnechecken sendt til udlandet, hvor man bor, bare fordi man har en dansk arbejdsgiver? Er det rimeligt? Sådan kan vi da sagtens tage en diskussion om, hvad der er rimeligt. Så jeg tror ikke, at fru Elisabeth Arnold og jeg er helt enige på det punkt.

Så må jeg sige til fru Charlotte Antonsen, som siger det her med landsskadelig virksomhed og har nævnt det et par gange: Må jeg godt understrege, at den sammenhæng, det er sagt i, handler om den situation, vi kan risikere – jeg vil ikke håbe det – hvis der er nogle ansvarlige, der går ud og bevidst forsøger at presse kronen nedad for at få rentestigninger op til den 28. september for at presse den danske befolknings flertal til at stemme for noget, altså for euroen, som man måske slet ikke ønsker i virkeligheden.

Det er kun den tænkte situation. Vi håber ikke, vi kommer til at stå i den. Det er i den sammenhæng, det er taget. Vi mener ikke, fordi man er eurotilhænger, at så bedriver man generel landsskadelig virksomhed. Man skal have lov til at have sine politiske synspunkter, og dem kan vi så debattere og så have forskellige udgangspunkter for, hvad euroen vil betyde, men det er i den sammenhæng, det er nævnt, og det er i den sammenhæng, det skal nævnes.

Så med hensyn til det indre marked: Jeg nævnte før – og det er bare en henvisning til det

– at vi ikke går ind for, at det indre marked skal eksplodere i omfang. Vi går ind for, at det indre marked er et kontrolleret, afbalanceret samarbejde og ikke misbruges til hele tiden at drage nye ting ind under det indre markeds regler.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, at det ikke var tilfældigt, at jeg havde valgt tre lande – Finland, Irland og Portugal – for at beskrive, hvilke glæder man kan have af at være medlem af euroen.

Nej, det var det ikke. Det var ikke spor tilfældigt. Grunden til, jeg valgte disse tre lande, er, at de alle tre er små lande med store naboer. Alle tre lande har i århundreder prøvet at have problemer med deres store nabo: undertrykkelse, kolonisering, alle mulige andre former for dominans. Alle disse tre lande siger nu: Aldrig har vi haft så meget suverænitet, som efter vi er blevet medlem af EU. Vi går gladelig med i euroen, vi har virkelig glæde af det.

Er der noget, der modbeviser hr. Kristian Thulesen Dahls tese om, at det er målet at udviske nationalstaterne, så er det præcis de små landes stilling i EU. De små landes stilling i EU er virkelig stærk. Det er dem, der har noget at vinde ved at være medlem i det europæiske samarbejde. At de store lande har nogle problemer med suveræniteten, er jo ikke det problem, vi skal diskutere i dag. Det må de jo selv ordne.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jamen det er tilfredsstillende, at hr. Thulesen Dahl nu trækker i land og siger, der ikke er noget som helst, der tyder på, at der er tale om landsskadelig virksomhed fra ja-siden.

Det vil da også være helt ejendommeligt, hvis man ikke ærligt forsøgte at sige, hvad man mente kunne være konsekvenserne af et nej. F.eks. ved vi alle, at renten røg væsentligt i vejret efter nej'et til Maastricht, så det er vel nærliggende at forestille sig, at det også vil ske, hvis der bliver tale om et nej til folkeafstemningen om euroen.

Vi har stadig væk lidt problemer med Dansk Folkepartis holdning til det indre marked, for det lyder lidt, som om man vedkender sig, at man stemte ja i 1986, og det er man vel nærmest nødt til, fordi Pia Kjærsgaard på det tidspunkt indtog en væsentlig position i Fremskridtspartiet. Men det, jeg hører hr. Thulesen Dahl sige i